

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	5314202896
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5314202896.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. U. Q., nar. XX. I. XXXX, bytom Y., štátny občan G., právne zastúpeného JUDr. Janou Polakovičovou, advokátkou, so sídlom Mickiewiczova 6, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: C. Y., nar. XX. N. XXXX, bytom N., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, so sídlom Mierová 1725, 022 01 Čadca, v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 13CoZm/6/2015-95, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom z 24. októbra 2014, č. k. 10CbZm/16/2014-44, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 311,58 eur na účet právneho zástupcu žalovaného, v lehote do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia súd poukázal na žalobu žalobcu, podanú na Okresnom súde Čadca dňa 24. marca 2014, ktorou sa domáhal voči označenému žalovanému určenia neplatnosti Zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke zo 6. augusta 2012, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným a náhrady trov konania. Podanú žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tým, že 6. augusta 2012 žalobca na nátlak žalovaného ako vystaviteľ blankozmenky podpísal podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka Zmluvu o vyplňovacom práve k blankozmenke a žalovanému ako remitentovi vystavil blankozmenku. Podpísané dokumenty žalobca vzhľadom na nátlak žalovaného neprečítal a nemal vôľu blankozmenku vystaviť a uzavrieť zmluvu o vyplňovacom práve k blankozmenke. Žalovaný listom zo dňa 14. marca 2014 vyzval žalobcu na zaplatenie sumy 300 000 eur s tým, že inak 24. marca 2014 doplní do blankozmenky zmenkovú sumu 300 000 eur a uplatní súdnou cestou návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Žalobca uviedol, že medzi účastníkmi nevznikol žiaden záväzkový, či iný právny vzťah a žalovaný žalobcovi nikdy neposkytol žiadne plnenie, ku ktorému by sa mala viazať blankozmenka. V tejto súvislosti poukázal na obsah Zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke zo 6.

augusta 2012, konkrétne čl. I. bod 1, čl. II. 2 a čl. V bod 1 predmetnej zmluvy, ktorú označil za zjavne neurčitú, nezrozumiteľnú a zmätočnú, následkom čoho ide o fiktívnu zmluvu. Žalobca poukázal na nátlak žalovaného pri podpise zmluvy a vystavení zmenky s tým, že nekonal slobodne. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobca odôvodnil tým, že žalovaný zo zmluvy vyvodzuje právne povinnosti žalobcu. Výkonáva úkony smerujúce k vymáhaniu ním tvrdených nárokov z blankozmenky a mieni podať proti žalobcovi žalobu o vydanie zmenkového platobného rozkazu na sumu 300 000 eur zmenkovej istiny s príslušenstvom. V dôsledku aktívneho konania žalovaného existuje a pretrváva na strane žalobcu stav právnej neistoty, ktorý je priamym ohrozením právneho postavenia žalobcu, a ktorý nemožno odstrániť iným právnym prostriedkom. Výriešenie otázky platnosti zmluvy o vyplňovacom práve vedie k definitívnemu vyriešeniu existujúceho stavu, čo odôvodňuje podanie určovacej žaloby.

Okresný súd Žilina poukázal na to, že Okresný súd Čadca dňa 17. apríla 2014 postúpil predmetnú právnu vec Okresnému súdu Žilina ako súdu vecne a miestne príslušnému podľa § 10 zákona č. 371/2004 Z. z. v spojení s ust. § 84, § 85 O. s. p.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 19. júna 2014 označil žalobu žalobcu za účelovú, vykonštruovanú a zmätočnú. Účelovosť žaloby žalovaný videl v tom, že žalobca nenamieta platnosť zmenky, ktorá je titulom na plnenie, ale namieta právny úkon, ktorým účastníci upravili podmienky vyplňovania neúplnej zmenky. Z tohto dôvodu žalobca nemôže mať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti Zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke zo 6. augusta 2012 podľa § 80 písm. c/ O. s. p., pretože aj v prípade vyhovenia takejto žalobe sa právne postavenie žalobcu nezlepší.

K procesnému postupu okresný súd uviedol, že pojednávanie konané dňa 24. októbra 2014 sa uskutočnilo v neprítomnosti žalobcu, za súčasného splnenia zákonných podmienok vymedzených ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca mal predvolanie na pojednávanie vykázané náhradným spôsobom - uložením zásielky na doručovacej pošte.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 38Zm/12/2014 okresný súd zistil, že žalovaný v právnom postavení žalobcu si v predmetnom konaní uplatnil voči žalobcovi v právnom postavení žalovaného vydanie zmenkového platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 300 000 eur spolu so 6 %-ným úrokom z omeškania od 1. apríla 2014 do zaplatenia a trovy konania na základe vlastnej zmenky vystavenej žalovaným 6. augusta 2012 na sumu 300 000 eur s dátumom splatnosti 31. marca 2014. Z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za podaný návrh, Okresný súd Žilina uznesením č. k. 38Zm/12/2014-24 z 11. júna 2014 zastavil konanie, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15. júla 2014.

Okresný súd poukázal na ust. § 80 písm. c/ O. s. p., z ktorého vyplýva, že neplatnosti právneho úkonu sa môže dotknutý subjekt dovolať určovacou žalobou, avšak len za podmienky, že existuje naliehavý právny záujem žalobcu na tomto určení, pričom túto skutočnosť musí žalobca v žalobe tvrdiť a v konaní preukázať. Podľa ustálenej judikatúry súdov, naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým (R 17/1972). Naliehavý právny záujem na určení však môže byť daný aj v prípade, kedy by bolo možné žalovať na plnenie, ak sa určovacou žalobou vytvára pevný právny základ pre právne vzťahy účastníkov, a ak sa tak prípadne predídze ďalším sporom o plnenie, alebo ak žalobou na plnenie nemožno riešiť celý obsah a dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. Žaloba o určení nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak má požadované určenie len povahu predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je, alebo nie je právny vzťah alebo právo, a to najmä vtedy, ak táto predbežná otázka nerieši, alebo nemôže riešiť celý obsah alebo dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. Stav ohrozenia práva žalobcu alebo neistota v jeho právnom postavení sa v takom prípade neodstráni iba tým, že bude vyriešená predbežná otázka, z ktorej ešte bez ďalšieho nevyplýva právny vzťah (právo) významný pre právny pomer účastníkov, ale až určením, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je. Teda aj skutočnosť, že žalovaný subjekt uplatňuje voči žalobcovi majetkový nárok zo zmluvy, nezakladá sám o sebe naliehavý právny záujem na určení požadovanom žalobcom, že je neplatná zmluva, od ktorej sa tvrdený nárok odvíja, alebo s ktorým

uplatňovaný nárok súvisí.

Okresný súd uviedol, že z obsahu podanej žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha určenia neplatnosti dohody o vyplňovacom práve k blankozmenke, pričom existenciu naliehavého právneho záujmu žalobca odôvodňuje konaním žalovaného, ktorý z napadnutej zmluvy vyvodzuje právne povinnosti a vykonáva úkony k vymáhaniu tvrdených nárokov z blankozmenky. V tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že zmenka predstavuje cenný papier ako nesporný a abstraktný záväzok, ktorý z hľadiska platnosti musí obsahovať náležitosti stanovené zákonom, a to k momentu uplatnenia práva proti osobe, ktorá sa na zmenku podpísala. Teda úplná a platná zmenka postačuje na uplatnenie zmenkových postihových práv bez ďalšieho, a teda ani okolnosť, či k jej vystaveniu došlo na základe neplatného právneho úkonu, nezbavuje majiteľa zmenky práva uplatniť si z takejto zmenky svoje nároky. Predpokladom pre vznik zmenky, ktorá bola pri vydaní neúplná, je dohoda medzi podpisovateľom a osobou, ktorej bola vydaná blankozmenka. Formu takejto dohody zákon nepredpisuje, pričom jej obsah je určujúci pre výkon doplňovacieho práva. Ak by z dohody obsah vyplňovacieho práva nevyplyval, musí byť zmenka doplnená v rámci oprávnenia jej majiteľa a ak k vydaniu blankozmenky došlo bez takejto dohody, blankozmenka musí byť vyplnená spôsobom, ktorý zodpovedá zvykom v zmenkovom styku, a preto jej majiteľ nesmie doplniť chýbajúce údaje do zmenky spôsobom, ktorý by neodôvodnene a mimoriadne zhoršil právne postavenie podpisovateľa. Momentom doplnenia blankozmenky zaniká vyplňovacie právo a vzniká formálne platná zmenka. V tomto štádiu majiteľ zmenky môže uplatňovať zo zmenky svoje zmenkové práva podľa zákona a v prípade, ak zmenka bola doplnená v rozpore s dohodou, prípadne bez toho, že by medzi účastníkmi existoval akýkoľvek kauzálny vzťah, alebo tento medzi účastníkmi zanikol, môže sa zmenkový dlžník brániť voči majiteľovi zmenky námietkami podľa ust. § 17 zákona zmenkového a šekového. Základ námietky spočíva v hmotnoprávnej obrane osoby, ktorá sa na zmenke podpísala, a ktorá je zo zmenky žalovaná. Táto osoba uplatňuje zmenkové námietky proti majiteľovi zmenky, ktorý sa domáha zmenkového plnenia. Pre obsah námietok žalovaného je rozhodujúci základný pomer medzi dlžníkom a majiteľom zmenky. V rámci námietok sa dlžník môže brániť tvrdením, že právny úkon, ktorý je podkladom zmenkového pomeru, je neplatný, či už z dôvodov materiálnych alebo formálnych. Zákonná úprava podľa § 10 zákona zmenkového a šekového priznáva právnu záväznosť zmenkovému prejavu (podpisu na zmenke) a dáva majiteľovi zmenky právo doplniť zmenku. Teda aj v prípade, ak došlo k doplneniu zmenky v rozpore s dohodou, prípadne bez existencie platnej dohody, uvedená skutočnosť zakladá právo osoby zmenkovo zaviazanej namietat doplnenie v rozpore s dohodou, avšak táto okolnosť nie je dôvodom neplatnosti zmenky. Teda aj v prípade, ak by okresný súd dospel k záveru, že dohoda o vyplňovacom práve, ktorej neplatnosti sa žalobca v konaní dovoľáva, je neplatná, rozhodnutie súdu nevytvára prekážku podmienky konania pre uplatnenie zmenkových nárokov z inak platnej zmenky. Ak sú splnené predpoklady určené zákonom pre zachovanie práv proti postihovým dlžníkom, môže majiteľ vykonať postih voči zmenkovo zaviazanej osobe, a to v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 48 zákona zmenkového a šekového. Posúdenie platnosti dohody o vyplňovacom práve nemá ani povahu predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu platnosti zmenky, a preto právna neistota žalobcu v jeho právnom postavení sa určením neplatnosti dohody o vyplňovacom práve neodstráni. V prípade, ak sú voči žalobcovi uplatňované zo zmenky zmenkové nároky, žalobca disponuje právnymi prostriedkami, akými môže odstrániť priame ohrozenie jeho právneho postavenia, a to v podobe podania námietok voči zmenkovému platobnému rozkazu v zákonom stanovenej trojdňovej lehote. Teda aj samotná skutočnosť, že žalovaný ako zmenkový veriteľ uplatňuje voči žalobcovi postihové nároky z formálne platnej zmenky, nezakladá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o vyplňovacom práve, pretože konanie a rozhodnutie o tejto otázke nemá žiaden vplyv na konanie o zmenkových nárokoch.

Okresný súd dospel k záveru, že na strane žalobcu neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, čo je základným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby, a preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému ako úspešnému účastníkovi priznal právo na náhradu trov konania.

Na odvolanie žalobcu odvolací súd rozsudkom z 30. septembra 2015 č. k. 13CoZm/6/2015-95, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Druhým výrok zaviazal žalobcu povinnosťou zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 226,66 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného.

Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že žalobca v zákonnej lehote podal odvolanie obsahujúce všetky predpísané náležitosti, a preto nebolo možné za rešpektovania ust. § 205 ods. 3 O. s. p. prihliadať na ním uvádzané skutočnosti a poskytnuté dôkazy v podaniach z 22. septembra 2015 a 28. septembra 2015, t. j. až po uplynutí odvolacej lehoty a tieto vyhodnocovať. Odvolací súd preto v tejto súvislosti zvýraznil ust. § 213 ods. 1 O. s. p. a viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa.

Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové závery a rovnako správne ich právne posúdil.

K námietke žalobcu týkajúcej sa porušenia práva účastníka na súdne konanie, na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k tvrdenému nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd uviedol, že podľa ust. § 135 ods. 1 druhá veta O. s. p. súd je tiež viazaný rozhodnutím Ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že predovšetkým Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky riešia otázku spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu rozhodnutia a striktnému dodržiavaniu ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005, uznesenie sp. zn. III. ÚS 209/2004 z 23. júna 2004 a na uznesenia sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003.

V danom prípade súd prvého stupňa vychádzajúc z dikcie ust. § 157 ods. 2 O. s. p. jasným a zrozumiteľným spôsobom vyložil právny záver vo vzťahu k posúdeniu zákonného predpokladu určovacej žaloby, a to naliehavého právneho záujmu, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, neplatnosti dohody o vyplňovacom práve. Súd zrozumiteľným a jasným spôsobom vyložil ust. § 80 písm. c/ O. s. p. vo vzťahu k žalobcom podanej určovacej žalobe. Odvolací súd preto konštatoval, že rozhodnutie prvostupňového súdu netrpí vadou namietanou v odvolaní, ktorou by došlo k porušeniu základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces.

Pre posúdenie odvolacieho dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, ak bolo súdom prvého stupňa rozhodované na pojednávaní konanom dňa 24. októbra 2014 v neprítomnosti žalobcu, so záverom doručenia predvolania spôsobom podľa ust. § 47 ods. 2 O. s. p., odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď v zmysle ust. § 47 ods. 2 O. s. p. považoval predvolanie žalobcovi za riadne doručené a svojím postupom, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, neporušil vykonaním pojednávania dňa 24. októbra 2014 v neprítomnosti žalobcu ust. § 101 ods. 2 O. s. p., a tým nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom. Výslovený záver je v zhode s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uznesenie sp. zn. 3Cdo/212/2004 pod Rc 19/2008. Na doplnenie, aplikácia ust. § 47 ods. 2 O. s. p. okresným súdom bola namieste aj vzhľadom k tomu, že žalobca nemá postavenie podnikateľa.

K námietke žalobcu, že súd prvého stupňa vo veci nevykonal navrhnutý dôkaz, a to výsluch účastníkov, a tým nedostatočne zistil skutkový stav, odvolací súd uviedol, že tento odvolací dôvod žalobcu nebol relevantný v zmysle rozsahu vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie aj podstatným obsahom pripojeného spisu sp. zn. 38Zm/12/2014, vyjadrením právneho zástupcu žalovaného a výsluchom žalovaného, ktoré dokazné prostriedky dali dostatočný skutkový základ pre posúdenie určovacej žaloby žalobcu, z ktorého bolo možné spoľahlivo vyvodiť jeho nedôvodnosť, a preto k úplnosti skutkových zistení sa nevyžadovalo, aby bolo doplnené dokazovanie výsluchom žalobcu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa napadnuté odvolaním žalobcu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne, a to s poukazom aj Nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08. Odvolací súd poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009. Odvolací súd dodal, že na úplné posúdenie sporovej právnej veci sa nevyžadovalo doplnenie dokazovania výsluchom žalobcu a poukázal pri tom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992, sp. zn. 4Cdo/6/1992, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/62/95.

Súd prvého stupňa tak správne postupoval, ak uplatnenú žalobu žalobcu a obranu žalovaného posudzoval v zmysle skutkových zistení na základe vykonaného dokazovania, a to listinnými dôkazmi v spojení s vyjadrením samotného žalovaného.

Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvého stupňa si nesplnil svoju poučovaciu povinnosť v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., tak odvolací súd poukázal na to, že zmyslom ust. § 118 ods. 2 O. s. p. je v sporovom konaní stanoviť okruh sporných skutočností, ktoré budú predmetom dokazovania, určenie dôkazov, ktoré účastníci navrhli k preukázaniu svojich tvrdení. Predmetné ustanovenie má tým viesť k naplneniu účelu a zmyslu procesného práva, ktorým je zásada hospodárnosti a účelnosti súdneho konania, avšak toto ustanovenie, pri jeho nedodržaní, nemá právny dôsledok, resp. následok, ktorý by bránil konajúcemu súdu ďalej v konaní a dokazovaní pokračovať, keďže primárne je vecou postupu súdu určiť ďalší priebeh konania v rovine aj vykonávaného alebo nevykonávaného dokazovania. Ust. § 118 ods. 2 O. s. p. nemá zákonné postavenie poučovacej povinnosti súdom, a tým nemôže niesť so sebou dôsledok nesprávneho postupu, prípadne vadnosti konania pred okresným súdom. Ako už bolo uvedené, zmyslom ust. § 118 ods. 2 O. s. p. je objasnenie, čo zostáva v súdnom konaní predmetom spornosti a na základe tohto zistenia potom okresný súd posúdi ďalší priebeh konania, dokazovania, ale je to výlučne v dispozícii súdu, ktoré z dôkazov budú vykonané a v akom štádiu bude dokazovanie ukončené. Toto zhodnotenie odvolacím súdom má oporu aj v ust. § 118 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu alebo samosudca. Z uvedeného preto predmetná námietka žalobcu bola zhodnotená ako nedôvodná.

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu žalobcu, že súd prvého stupňa prijal nesprávny právny záver o absencii naliehavého právneho záujmu žalobcu, ako základného procesného predpokladu určovacej žaloby podľa ust. § 80 písm. c/ O. s. p., pretože mal za to, že jeho naliehavý právny záujem je daný, odvolací súd poukazujúc na ust. § 80 písm. c/ O. s. p. v zhode s prvostupňovým súdom primárne konštatoval, že žalobca k naliehavému právnomu záujmu netvrdil žiadne relevantné skutočnosti svedčiace o jeho stave právnej neistoty, naopak, už tvrdil stav porušenia jeho práva, teda vyplnenie blankozmenky z uzavretej zmluvy a domáhanie sa zmenkových nárokov žalovaným voči žalobcovi. V tejto súvislosti považoval za potrebné odvolací súd, v zhode s prvostupňovým súdom, uviesť, že v danom prípade žalobca podal žalobu za situácie, kedy zo strany žalovaného už došlo k vyplneniu blankozmenky, ktorá okolnosť vyplývala z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 38Zm/12/2014. Momentom tohto doplnenia zaniklo vyplňovacie právo a vznikla formálne platná zmenka. Tak ako správne uviedol prvostupňový súd, zmenka predstavuje cenný papier ako nesporný a abstraktný záväzok, ktorý z hľadiska platnosti musí obsahovať náležitosti stanovené zákonom, a to k momentu uplatnenia práva proti osobe, ktorá zmenku podpísala. Z formálne platnej zmenky môže majiteľ zmenky uplatňovať svoje zmenkové práva v zmysle zákona a zmenkový dlžník sa môže voči majiteľovi zmenky brániť námietkami v zmysle zákona zmenkového a šekového.

Odvolací súd zdôraznil, že určovacia žaloba má charakter preventívny a slúži na eliminovanie stavu ohrozenia práva, resp. neistoty v právnom vzťahu, ak k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak. Naliehavý právny záujem na určení je daný aj vtedy, ak je síce možné k zodpovedajúcej náprave dospieť aj inak, ale prostredníctvom určovacej žaloby možno dosiahnuť úpravu, ktorá odvráti prípadné budúce spory medzi účastníkmi.

Na určenie neplatnosti zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke už nemá žalobca naliehavý právny záujem. Žalovaný už vyplňovacie oprávnenie udelené mu zmluvou o vyplňovacom práve k blankozmenke využil a do blankozmenky chýbajúce údaje doplnil. Vyplňovacie právo teda jeho výkonom zaniklo. V tomto štádiu, teda po vyplnení blankozmenky sa dlžník môže brániť proti povinnosti zmenku

zaplatiť už len námietkami podľa čl. I, § 10 alebo § 17 zmenkového zákona. Určením neplatnosti dohody o vyplňovacom práve, by sa vzťahy medzi účastníkmi definitívne nevyriešili, pretože žalovaný by bol naďalej oprávnený domáhať sa plnenia zo zmenky. Dodáva odvolací súd, že žalobcom požadované určenie nemôže posilniť, či upevniť jeho právne postavenie a nie je zárukou odvrátenia budúcich sporov účastníkov.

V súvislosti so závermi prvostupňového i odvolacieho súdu, poukázal odvolací súd i na názor vyslovený v Rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/4808/2008 z 19. januára 2011.

Odvolací súd vzhľadom na odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci konštatoval, že zo strany prvostupňového súdu bol dostatočne zistený skutkový stav a tento bol okresným súdom správne právne posúdený, pričom okresný súd na zistený skutkový stav použil i správny právny predpis a tento správne interpretoval.

Nemožno súhlasiť ani s odvolacím dôvodom žalobcu, že nevyhovením jeho žalobe, t. j. z titulu jeho neúspešnosti malo dôjsť k formalistickému postupu zo strany súdu prvého stupňa a z titulu vyvolaného odvolacieho konania, tým pádom aj odvolacieho súdu k uplatneným právam žalobcu na súde. Nemožno súhlasiť ani s odvolacím argumentom žalobcu, že mu bola odopretá možnosť domáhať sa svojho práva na súde, pretože podľa čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Práve z ust. § 80 písm. c/ O. s. p. pri podaní určovacích žalôb vyplýva, že zákon stanovuje právne predpoklady úspešnosti určovacej žaloby, a to: 1/ účastníci majú vecnú legitímáciu, 2/ ak na požadovanom určení je naliehavý právny záujem. Ak niektorý z uvedených zákonných predpokladov pre úspešnosť určovacej žaloby nie je splnený, tak nemôže byť žalobca s takouto určovacou žalobou v súdnom konaní úspešný. Ak podmienky súdnej ochrany v rovine podania určovacej žaloby ustanovil zákon, a to ust. § 80 písm. c/ O. s. p. a u nich nebolo konštatované, že sú splnené, tak potom žalobca nemohol byť úspešný v rámci podanej žaloby. Jeho neúspešnosť nemožno stotožňovať s odňatím možnosti žalobcu domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Súd prvého stupňa prejednal žalobu žalobcu a vo vyvolanom odvolacom konaní odvolací súd meritorne posudzoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Právo na súdnu ochranu nie je spojené s právom na úspech v konaní a ani s tým, aby všeobecné súdy rozhodli v zmysle právneho názoru účastníka súdneho konania (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04).

Z uvedených záverov, preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobcu z dôvodu nesplnenia zákonného predpokladu pre úspešnosť určovacej žaloby, a to nepreukázanie naliehavého právneho záujmu zamietol, jeho rozhodnutie bolo vecne správne a odvolacím súdom potvrdené podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Vo vzťahu k odvolaním žalovaného napadnutému výroku o náhrade trov prvostupňového konania, nosným dôvodom ktorého bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu, že súd prvého stupňa posúdil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia na strane žalovaného podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., odvolací súd poukázal na ust. § 10 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky. Uviedol, že v prípade rozhodnutia o určení neplatnosti zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke, teda vzťahu zo zmluvy, výsledkom takéhoto konania nebude ani pre jednu procesnú stranu priznanie práva, ktorého hodnota by bola peniazmi vyjadriteľná. Ak sa žalobca podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti zmluvy, tak potom predmetom konania bolo rozhodnutie o platnosti, či neplatnosti právneho úkonu, teda určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Predmetom konania nebolo plnenie, na ktoré by či už žalobca alebo žalovaný mal nárok podľa uzatvorenej zmluvy, v konaní sa neurčovala hodnota takéhoto plnenia, a preto cena plnenia, na ktorú poukazoval žalovaný v podanom odvolaní, a to, že v tomto prípade je hodnotou veci zmenka vo výške 300 000 eur, bola pre určenie tarifnej odmeny advokáta právne irelevantná. V prípade určenia neplatnosti právneho úkonu, ide o taký predmet konania, ktorého hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch (§ 11 ods. 1 vyhlášky), a preto je potrebné prisvedčiť záveru súdu prvého stupňa v tom, že za základ sadzby tarifnej odmeny treba považovať 1/13 výpočtového základu. Odvolací súd v tejto súvislosti podporne a primerane poukázal i na judikatúru súdov Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/9/2009 a na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 30/2011.

Z tohto záveru bol preto postup prvostupňového súdu, ktorý pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania, a to trov právneho zastúpenia pri určovaní výšky tarifnej odmeny aplikoval ust. § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vecne správny. Odvolací súd uviedol, že žalovaný ostatný spôsob výpočtu a výšku trov právneho zastúpenia v rovine náhrad v podanom odvolaní nenamietal, preto v tomto smere, za aplikácie ust. § 212 ods. 1 O. s. p., v spojení s ust. § 219 O. s. p. odvolací súd poukázal na výšku vyčíslených trov právneho zastúpenia a náhrad v rozhodnutí okresného súdu, na ktorý výpočet, pokiaľ nebol napadnutý odvolaním žalovaného, v podrobnostiach odôvodnenia rozsudku okresného súdu odkazuje.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O. s. p.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2015 č. k. 13CoZm/6/2015-95, podal žalobca dovolanie podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Žalobca v dovolaní namietal nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenia rozhodnutí súdov neobsahujúce náležitosti § 157 ods. 2 O. s. p. Súd sa podľa jeho názoru nezaoberali jeho námietkami a argumentáciami uvedenými v žalobe a v odvolaní a namietal aj nedostatok týkajúci sa vykonania a vyhodnotenia dôkazov. Rozhodnutie je nepreskúmateľné a napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Poukázal, že právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces zaručeného Dohovorom (čl. 6 ods. 1).

Žalobca poukázal, že na Okresnom súde Žilina boli vedené dva spory medzi ním a žalovaným. V konaní sp. zn. 10Zm/25/2014, v ktorom si C. Y. uplatňoval voči žalobcovi zmenkovú sumu 300 000 eur. Návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu bol podaný dňa 19. septembra 2014. Súd v konaní vydal zmenový platobný rozkaz dňa 16. apríla 2015, ktorým zaviazal žalobcu zaplatiť istinu s úrokom 6 % od 31. marca 2014 do zaplatenia. Žalobca namietal, že súd mu doručoval zmenkový platobný rozkaz na adresu Y., teda na adresu, na ktorej nebýva. Napriek tomu, že platobný rozkaz neprevzal do vlastných rúk, súd vyznačil jeho právoplatnosť a žalobca sa o tejto skutočnosti dozvedel až na základe začatia exekučného konania. Dňa 22. marca 2014 (pol roka pred podaním návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu) podal žalobca žalobu o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu - zmluvy o vyplňovacom oprávnení k blankozmenke zo 6. augusta 2012. Okresný súd Žilina rozhodnutím z 24. októbra 2014 sp. zn. 10CbZm/16/2014 návrh zamietol. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. septembra 2015 sp. zn. 13CoZm/6/2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Žalobca v dovolaní poukázal na ust. § 80c O. s. p. Uviedol, že súdy v odôvodnení rozhodnutí uviedli, že dôvody, pre ktoré podal žalobca žalobu nemôžu byť dôvodmi, ktoré má použiť v rámci námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu. Nezobrali do úvahy, že žaloba bola podaná v čase, keď ešte nebol podaný návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu a žalobca predpokladá, že ani zmenka nebola na základe neplatnej zmluvy o vyplňovacom práve oprávnení vyplnená. Preto svoje námietky v takomto konaní ešte nemohol použiť. Určovaciú žalobu podal, aby predišiel zmenkovému sporu.

Žalobca mal za to, že určovacia žaloba má slúžiť ako prevencia pred prípadným vznikom súdneho sporu, preto sa súd mal jeho návrhom zaoberať aj v merite veci a posudzovať jeho absolútnu neplatnosť a nielen poukazovať na údajný procesný nedostatok právneho záujmu.

Žalobca v dovolaní uviedol, že z neplatného právneho úkonu - zmluvy o vyplňovacom oprávnení k blankozmenke - hrozilo, že odporca ho použije na neplatné vyplnenie blankozmenky a tým táto nemôže byť platná. Pokiaľ je zmluva o vyplňovacom oprávnení neplatná, veriteľ nie je oprávnený blankozmenu vyplniť a vyvodíť z nej práva. Zmluvu žalobca podpísal ako nepodpísaný formulár zmluvy, do ktorého si žalovaný následne vypísal údaje, ktoré mu vyhovovali a na ktorých sa nedohodli. To, že zmluva bolo podpísaná ako nevyplnený formulár preukazuje aj čestné prehlásenie p. G. G., ktorý sa pri podpisovaní zúčastnil a ktorému žalobca v ten istý deň podpísal rovnaký nevyplnený formulár spolu s

blankozmenkou ako žalovanému. Pán G. následne žalobcovi obidva dokumenty vrátil, pretože uznal, že ich žalobca podpisoval pod nátlakom a že sú neplatné. Túto skutočnosť bol ochotný potvrdiť ako svedok na súd, súd ho však nepredvolal a tento návrh na dokazovanie napriek jeho relevancii zamietol.

Ďalšia skutočnosť, ktorú súd nezobral do úvahy je neexistencia zabezpečovacieho záväzku. Uviedol, že blankozmenka je určená na zabezpečenie existujúceho záväzku medzi vystaviteľom zmenky a remitentom. Blankozmenka sa vyplní na základe dohody o vyplňovacom oprávnení. Pre jeho platnosť je nutná existencia primárneho právneho vzťahu. Žalobca poukázal na čl. I. bod 1 zmluvy a uviedol, že so žalovaným sa za účelom poradenstva nekontaktoval, žalovaný mu nikdy reálne nič neplnil a nikdy mu nevystavil žiadnu faktúru za poradenské služby. Poukázal tiež na čl. II. bod 2 a uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nebola uzavretá žiadna zmluva o dielo. Uvedené články si vzájomne odporujú, sú nezrozumiteľné a neurčité. Aj na základe týchto skutočností je zmluva o vyplňovacom oprávnení absolútne neplatným právnym úkonom.

Záverom žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa tiež rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie. Zároveň navrhol, aby súd v zmysle § 243 O. s. p. odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý s podaným dovolaním nesúhlasil a rozhodnutia súdov považovalo za vecne správne. Súhlasil s argumentáciou súdov, že dôvody, pre ktoré podal žalobca žalobu môžu byť dôvodmi, ktoré mal použiť v rámci námietok proti vydanému zmenkovému platobnému rozkazu a teda vyhnúť sa ďalšiemu súdnemu konaniu.

Súdy dostatočne odôvodnili neexistenciu naliehavého právneho záujmu, odvolací súd podrobne rozobral každý odvolací dôvod a po zhodnotení potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o absolútne neplatnom právnom úkone žalovaný poukázal na argumentáciu súdov, ktorú vo vyjadrení cituje.

Žalobca súd zavádza, keď tvrdí, že medzi ním a žalovaním nebol primárny právny vzťah, na zabezpečenie ktorého bola vystavená blankozmenka. Medzi žalobcom a žalovaným bol právny vzťah, na základe ktorého žalovaný poskytol žalobcovi plnenie, ktoré následne od žalobcu požadoval zaplatiť, avšak ani po výzve žalobca sumu nezaplatil a z toho dôvodu sa žalovaný obrátil na súd. Zmenkový platobný rozkaz bol vydaný s doručením žalobcovi, ktorý sa proti nemu mohol brániť prostredníctvom podania námietok, tento túto zákonnú možnosť nevyužil a zmenkový platobný rozkaz je vykonateľný.

Žalovaný záverom navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, dosiahol nápravu, prípadný pád konania, alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - a ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; a so zreteľom na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď. § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236

ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozhodnutiu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý ale nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namietá alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v ods. 1 v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a existencia týchto väd v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca v dovolaní namietá nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenia rozhodnutí súdov neobsahujúce náležitosti § 157 ods. 2 O. s. p. Súd sa podľa jeho názoru nezaoberal jeho námietkami a argumentáciami uvedenými v žalobe a v odvolaní a namietal aj nedostatok týkajúci sa vykonania a vyhodnotenia dôkazov. Rozhodnutie je nepreskúmateľné a napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa opakovane Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v Náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd má za to, že odvolací súd ako aj súd prvého stupňa v odôvodneniach svojich rozhodnutí vyčerpávajúco uviedli dôvody, na základe ktorých dospeli k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti dohody o vyplňovanom práve. Súdny tiež jasne vyložili ust. § 80 písm. c/ O. s. p. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku zaoberal aj ďalšími námietkami žalobcu a jasne uviedol, prečo ich nepovažoval za opodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci tak dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie dovolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tvorí jeden celok.

Žalobca v dovolaní tiež namietal, že súd nepredvolal ním navrhovaného svedka p. G. G. a tento návrh na dokazovanie napriek jeho relevancii zamietol.

Dovolací súd k vyššie uvedenej námietke žalobcu uvádza, že súdna prax je jednotná aj v názore, že pokiaľ ide o námietku nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov (ak súd niektorý dôkaz nevykoná), môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca v otázkach ním tvrdeného naliehavého právneho záujmu,

absolútnej neplatnosti právneho úkonu a neexistencie zabezpečovacieho záväzku namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné, nebola preukázaná existencia namietanej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania žalovanému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.